

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie M. W.

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2025 r. na posiedzeniu bez udziału stron wniosku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 marca 2025 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek Sądu Apelacyjnego w Warszawie o przekazanie sprawy M. W. dotyczącej warunkowego przedterminowego zwolnienia do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości upatruje w przydzieleniu przedmiotowej sprawy sędziemu referentowi w sposób arbitralny, stwarzający jedynie pozór losowości. Zarzucił, że w Sądzie tym przydział spraw dokonywany jest z naruszeniem art. 47a § 1 i 2 oraz art. 55 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Przedmiotowy wniosek Sądu Apelacyjnego zawiera obszerne rozważania dotyczące – skrótowo rzecz ujmując – podziału czynności sędziów pionu karnego, jakich dokonała obecna prezes tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko wyjątkowo, gdy w sposób realny wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie - chociażby mylne - o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny przez sąd miejscowo właściwy, a obowiązek wykazania, że w konkretnej sprawie zachodzą takie przesłanki spoczywa na sądzie występującym z inicjatywą w trybie art. 37 § 1 k.p.k., przy czym przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Odnosząc się do argumentacji przedstawionej w postanowieniu stwierdzić należy, że podniesione w nim okoliczności łączące zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości z organizacją pracy w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, zarządzanym przez osoby nieuznawane przez sędziego referenta za legalnie wykonujące powierzone im funkcje, nie mieszczą się w pojęciu „dobra wymiaru sprawiedliwości”. Szeroko na ten temat wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt II KO 36/25, wykazując, z jakich względów rozumienie tej klauzuli proponowane przez Sąd Apelacyjny w Warszawie jest błędne (*podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt II KO 52/25*).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, konsekwentnie stoi na stanowisku, że zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości nie mogą stanowić problemy techniczne i organizacyjne istniejące po stronie sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Są to bowiem kwestie, które powinny zostać rozwiązane na poziomie właściwej organizacji pracy w danym sądzie oraz należące do kompetencji Prezesa tego Sądu i Ministra Sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i kierując się zakazem rozszerzającej wykładni art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku.

[J.J.]

[a.f]